U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **V. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 12. 2009, č. j. 62 Az 2/2009 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2009, č. j. OAM-25/VL-18-08-2009, jímž byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) jako zjevně nedůvodná. Současně krajský soud žalobkyni řádně poučil o možnosti podat proti rozsudku kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu, a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozsudku.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) blanketní kasační stížnost a zároveň v témže podání požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení a shledal, že kasační stížnost byla podána zjevně opožděně.

Stěžovatelce byl napadený rozsudek doručován v souladu s § 42 odst. 2 s. ř. s. prostřednictvím jejího tehdejšího zástupce Mgr. Petra Kausty, advokáta se sídlem Čs. Legií 5, Moravská Ostrava, který jí byl soudem ustanoven pro řízení o žalobě. Podle doručenky založené v soudním spise na č. l. 64 byla doručovaná písemnost vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelky jakožto adresát písemnosti nebyl zastižen, uložena v souladu s § 49 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. dne 30. 12. 2009 na poště a zástupci stěžovatelky byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedl. V souladu s § 50a odst. 4 o. s. ř. si doručovanou písemnost určenou zástupci stěžovatelky vyzvedla jeho asistentka paní T. N., a to v zákonné desetidenní lhůtě dne 4. 1. 2010.

Je tedy třeba vycházet z toho, že rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce řádně doručen v pondělí dne 4. 1. 2010. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že dle úředního záznamu na č. l. 71 soudního spisu se stěžovatelka dostavila dne 8. 3. 2010 ke krajskému soudu a byl jí vydán stejnopis předmětného rozsudku s již vyznačenou doložkou právní moci.

Kasační stížnost proti tomuto rozsudku stěžovatelka předala k poštovní přepravě dne 10. 3. 2010.

Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Lhůta pro podání kasační stížnosti stěžovatelky tak v daném případě marně uplynula v pondělí dne 18. 1. 2010. Stěžovatelka podal kasační stížnost až dne 10. 3. 2010, tedy zjevně opožděně. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s.).

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., *„požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení*“. Stěžovatelka však v projednávaném případě požádala o ustanovení zástupce zároveň s kasační stížností, a tudíž rovněž až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti.

Z těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a proto ji dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v daném případě nebylo třeba, aby krajský soud rozhodoval o návrhu stěžovatelky na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť se jednalo o kasační stížnost zjevně opožděnou. Nejvyšší správní soud v tomto odkazuje na svou prejudikaturu, která se sice týká řízení o žalobě, lze ji však *mutatis mutandis* vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 48, publikovaném pod č. 1741/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval následující: *„Jelikož krajský soud dospěl ke správnému závěru, že o věci nemůže meritorně rozhodovat a nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný, byl oprávněn a zároveň i povinen žalobu (...) dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, a to bez nutnosti další součinnosti s účastníky řízení. Bylo-li totiž sice řízení před správním soudem dle § 32 odst. 1 s. ř. s. zahájeno, nicméně je zcela zjevné, že nejsou splněny*

podmínky řízení o podaném návrhu, a tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný, není úkolem soudu toto řízení dále vést a rozhodovat např. o žádostech účastníků o ustanovení zástupce, ale naopak řízení bez dalšího ukončit tím, že bude příslušný návrh odmítnut, či v zákonem stanovených případech řízení zastaveno. Pokud by krajský soud o ustanovení zástupce rozhodoval, musela by být tato žádost v každém případě zamítnuta, neboť, je-li zde neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, nemohl by být soudem ustanovený advokát (či jiný zástupce) navrhovateli nijak nápomocen k tomu, aby řízení mohlo pokračovat a aby navrhovatel mohl být v takovém řízení úspěšný, nebyly by tedy splněny podmínky § 35 odst. 8 s. ř. s. pro ustanovení zástupce. Soud navíc, jak již bylo řečeno, v případě neodstranitelného nedostatku podmínek řízení není povinen nařídit jednání či vyžádat si nebo vyčkat na vyjádření stran před tím, než návrh odmítne, ustanovený zástupce by tedy ani neměl prostor k zastupování navrhovatele v takovém řízení."

Obdobné závěry, jak již bylo řečeno, platí i v uvedené věci pro řízení o zjevně opožděné kasační stížnosti. Pokud by kasační stížnost zjevně opožděná nebyla a meritornímu projednání kasační stížnosti by nebránila ani jiná neodstranitelná překážka, bylo by samozřejmě nutné o návrhu stěžovatelky na ustanovení zástupce rozhodnout a v případě splnění ostatních podmínek § 35 odst. 8 s. ř. s. mu i vyhovět, neboť v řízení o kasační stížnosti je jinak zastoupení stěžovatele advokátem, nemá-li stěžovatel sám odpovídající právnické vzdělání, obligatorní. Jestliže však kasační stížnost musí být pro zjevnou opožděnost v každém případě odmítnuta, bylo by trvání na ustanovení zástupce jen nic neřešícím formalismem zbytečně prodlužujícím řízení a zvyšujícím jeho náklady, aniž by se mohlo pozitivně projevit v právní sféře stěžovatelky.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Ludmila
Valentová
předsedkyně senátu